

บทนำ

นี่เป็นการดูตัวครั้งที่สิบหกของเธอ

หลินเฟิงถึงหลูปตาลงพลงจิบซาแอปเปิ้ลและ
ถือโอกาสตะก๊อบบนศีรษะเพื่อให้มั่นใจว่าบรรดาท๊อบติด
ผมยังยึดปอยผมของเธอไว้อย่างแน่น จากนั้นค่อยวางถ้วยชา
ลงและเผยรอยยิ้มสุภาพดูเป็นผู้ใหญ่

ชายหนุ่มช่างๆ ยกริมฝีปากบางยิ้มตอบตามมารยาท
แม่สื่อหวังผู้มีใบหน้าเหยย่นสบโอกาสทองจึงรีบ
ลุกขึ้นหลบฉาก ด้วยกลัวว่าตนจะขัดขวาง 'การอยู่ร่วมกัน'
ของหนุ่มสาวคู่นี้

"เอ้อ พวกเธอคุยกันมาก่อนนะ เต๋ยวป่าไปเอาผลไม้
มาให้" ป้าหวังยิ้มตาหยีจนไม่เห็นลูกตา เดินไปถึง
ประตูกระจกแล้วยังมิวายหันมำก้าซบอีกครั้ง "มีอะไรค่อย

6 สุภาพบุรุษช้อนเลีย

เรียกนะ ป้าอยู่ข้างล่างนี่แหละ!"

สายลมเย็นพัดเอื่อย แสงอาทิตย์ยามฤดูใบไม้ร่วง สาดทอดผ่านหมู่ไม้ พ่อแม่ลือหวังลูกจากไป บนดาดฟ้าจึง เหลือเพียงคนสองคน บรรยากาศรอบด้านเงียบจนชวน ให้รู้สึกอึดอัด

นี่เป็นขั้นตอนการดูตัวที่เธอคุ้นเคยเป็นอย่างดี หนุ่มสาวที่ไม่รู้จักกันมารับประทานอาหารที่บ้านแม่ ลือแม่ลือพรรณนาข้อดีของแต่ละฝ่ายอย่างเกินจริง ทำให้ต่าง ฝ่ายพอจะรู้ข้อมูลคร่าวๆ ของอีกฝ่าย ก่อนหนุ่มสาวจะ ถูกทิ้งให้นั่งคุยกันในที่เงียบๆ ปราศจากผู้คน

คุย...เอ่อ คุยอะไรดีล่ะ

หัวสมองของเธอทำงานอย่างรวดเร็ว พยายามคิดถึง 'ข้อมูลพื้นฐาน' ของอีกฝ่ายเพื่อหาหัวข้อสนทนาที่เหมาะสม

อา เธอคิดออกแล้ว! เขาแซ่ลี้ ชื่อลี้ต้าก เป็นตำรวจ!

"คุณลี้ทำงานเป็นตำรวจหรือคะ" เธอเลือกหัวข้อที่ปลอดภัยที่สุด

"ครับ"

"สังกัดไหนคะ"

"หน่วยสืบสวนพิเศษ Flying Eagle ครับ"

มันคืออะไรอะ

เธอรีบกัดลิ้นตัวเอง ดวงตากลมโตกะพริบพริบๆ

เดียนซิน 7

ขณะห้ามตัวเองไม่ให้ถามออกไป ด้วยกลัวว่าจะเป็น
การแสดงความไม่รู้ของตัวเอง

นัยน์ตาดำขลับ ลุ่มลึกดูจมมหาสมุทรมองเห็น
ความสงสัยของเธอจึงเสริมอีกประโยคว่า "คือตำรวจพิเศษ
ที่มีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติหน้าที่ค่อนข้างสูงครับ และ
เป็นองค์กรที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของระบบตำรวจ
ทั่วไป"

"อ้อ ถ้างั้น...งานคงหนักมากลึะ"

"ก็พอไหวครับ"

การสนทนาขาดตอน ทั้งสองตกอยู่ในความเงียบ
อีกครั้ง

เพิ่งถึงจิบซาแอปเปิ้ลอีกอีกกลางเหลือบมองชายหนุ่ม
ผมรองทรงที่มีบุคลิกองอาจ

ว่ากันตามจริง ลีต้าंगเป็นผู้ชายที่ได้คะแนนสูงที่สุดใน
ใบบรรดาผู้ชายที่เธอเคยไปดูตัวมา จากการให้ข้อมูลอย่าง
ละเอียดของแม่สื่อ ผู้ชายคนนี้ไม่เพียงยังโสดบริสุทธิ์ มี
รถ มีบ้าน มีเงินเก็บ แต่ยังมีรอยยิ้มที่อบอุ่น มีแววตา
แว่นิ่งลุ่มลึก และมีใบหน้าคมคายชนิดที่ผู้ชายด้วยกัน
ยังอิจฉา ผู้หญิงเห็นเป็นน้ำลายหก

ผู้หญิงที่อยากดูตัวกับเขามีมากมายนับไม่ถ้วน
อาศัยที่ป่าหวังรู้จักกับแม่ของเขา ผู้หญิงที่ลืมหลวจาก

8 สุภาพบุรุษช้อนเลีย

การดูตัวมาหลายหนอย่างเธอถึงโชคดีได้โอกาสนี้มา

แต่พอไม่มีการช่วยเหลือผลักดันจากป่าหวัง
บรรยากาศโดยรอบก็เย็นเยือกลงทันที เธอขบคิดอย่างหนัก
พยายามสร้างภาพลักษณ์ที่น่าประทับใจให้ 'สินคำดีมี
คุณภาพ' ตรงหน้ามากที่สุด แต่ด้วยความร้อนใจทำให้
พูดอะไรไม่ออกสักคำ

ความเงียบขยายตัวออกไปเรื่อยๆ จู่ๆ ประตูกระจก
ก็ถูกผลักเปิดออก เด็กน้อยหุ่นจ้ำม่ำเบียดตัวผ่านช่อง
ประตูที่แฉับออกเล็กน้อยอย่างยากลำบาก ก่อนจะวิ่งตั้งๆ
ตรงเข้ามา

"คุณน้า! คุณน้า! อุ่มๆ!" อึ้งอึ้งในวัยห้าขวบกระโจน
ใส่ตักเฟิงถึง แขนบ้อมโอบรอบตัวเธอไม่ปล่อย

ความประหม่าของเฟิงถึงพลันหายไปเมื่อเห็น
หลานสาวของป่าหวัง เธอยืดแขนออกไปโดยอัตโนมัติ รับ
ร่างกลมบ้อมเข้าสู่อ้อมแขนอย่างสนิทสนมโดยไม่หัน
สังเกตว่าชายหนุ่มข้างๆ กำลังจับตาดูการกระทำของเธอ
อย่างไม่วางตา

"อึ้งอึ้งไม่ได้ไปเรียนโรงเรียนอนุบาลเหรอ" หญิงสาว
ก้มหน้าลงหอมแก้มยุ้ยของเด็กน้อยสองสามทีตามระเบียบ
ท่าเอาเด็กน้อยหัวเราะว่า

"เที่ยงก็เลิกเรียนแล้วค่ะ!" อึ้งอึ้งประกาศเสียงดัง

เตียนซิน 9

ซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนเธอพลางถูไถตัวอย่างอดอ้อน ทำให้
เลือดเซ็ดผ้าแพรเกิดรอยยับย่น "คุณน้าคะ วันนี้หนูกินข้าว
กล่องหมดเลยด้วย!"

"จริงหรือคะ แครอทก็กินด้วยเธอ"

เด็กน้อยพยักหน้าแรงๆ อย่างภาคภูมิใจ

"กินค่ะ!"

"ดีมาก แล้วพริกหวานล่ะ"

"เอ่อ..." อึ้งอึ้งก้มหน้าลงอย่างร้อนตัวพลางกัดนิ้ว
ตัวเอง "เอ่อ...คือว่า..."

"อ้อ อึ้งอึ้งเป็นเด็กดี้อ!" เฟิงถึงประกาศความผิด
เธอหรือตาลงและยื่นหน้าเข้าไปใกล้ "เด็กดีต้องทำโทษ
ยังไงน้า" หญิงสาวกางนิ้วทั้งสิบอย่างข่มขู่และยื่นไปที่
ท้องกลมๆ ของเด็กน้อย

"ว้าย!"

เสียงกรีดร้องและหัวเราะดังสะท้อนไปทั่วแดดฟ้า
ทำลายความเงียบก่อนหน้านั้นจนสิ้น พาให้บรรยากาศ
ครึกครื้นขึ้นมาทันที ผู้ใหญ่กับเด็กเล่นกันอย่างสนุกสนาน
จนเกือบตกเก้าอี้ อึ้งอึ้งโดนจิกจี้จนบิดตัวกระโดดโลดเต้น
เพื่อเรียกความได้เปรียบกลับคืนมา มีอกกลมบ้อมจึงคว้า
ไปทีผมของเฟิงถึง เสียงร้องอย่างตื่นตกใจดังขึ้นทันที

"อ๊ะ ไม่ได้ หยุดเดี๋ยวนี้ ว้าย!"

10 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

ไม่ทันแล้ว

ก็ถูกดึงออกกว่าครึ่งและโยนทิ้งจนเคลื่อนพื้น ผมหยิกเป็นลอนแผ่สยายอยู่บนป่าขับแน่น ใบหน้า ภาพลักษณ์สาวสุภาพเรียบร้อยถูกทำลายไม่เหลือหลง หญิงสาวกะพริบตาอย่างตื่นตกใจเมื่อโฉมหน้าที่แท้จริง ถูกเปิดเผย ไม่สามารถปิดบังความมดงามเจิดจ้าที่ติดตัว มาตั้งแต่เกิดได้อีกต่อไป

ฮือๆ หมดกันๆ เธอไม่แค่มัวเล่นกับเด็กอย่าง เพลิดเพลิน และทิ้งสิ่งต่างๆไว้ข้างๆ ในช่วงเวลาของการ ดูตัว แต่ยังคงเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงต่อหน้าเขาอีก! ใบหน้ามดงามเจิดจ้าของเธอมักจะเป็นอุปสรรคในการ ดูตัวเสมอ

ดวงหน้าเล็กประณีตงามหยาดเยี่ยม แต่กลับดูเจิดจ้า บาดตาเกินไป กลีบปากแดงฉ่ำนุ่มนวลราวกับบรอกอยใครสักคนมาจุมพิต แวดตาที่ไม่กระจ่างนักแฝงแววออดอ้อน แม้ผู้ชายจะนำลายหกเมื่อเห็นเธอ แต่กลับไม่มีใครกล้า แต่งงานกับเธอ เพราะพวกเขาตัดสินสิทธิ์เธอตั้งแต่เห็น รูปลักษณ์ภายนอกด้วยคิดว่าเธอคงไม่สามารถเป็นแม่บ้าน แม่เรือนที่ดีได้ เป็นได้แค่ผู้หญิงเหยาะเหยะโลเลและใจง่าย

เส้นทางการ ‘หาคู่’ ของเธอจึงเต็มไปด้วยอุปสรรค ดูตัวมาสิบกว่าหนแล้ว แต่ยังไม่เจอผู้ชายที่ ‘ตาถึง’ เสียที

เตียนชิน 11

ท่านซุนยัดเซนปฏิวัติสิบเอ็ดครั้งจึงประสบความสำเร็จ แต่
เธอกลับทำสถิติสูงกว่าบิดาของชาติอย่างไม่ตั้งใจ

ความเศร้าเสียใจกดทับหน้าอกเหมือนก้อนหินอัน
หนักอึ้ง เธอแอบชำเลืองมองเขา คิดว่าเขาคงอ้างเหตุขอ
ปลีกตัวออกไปเหมือนผู้ชายคนอื่นๆ

แต่เหนือความคาดหมาย เพราะสี่ตำกวางเพียงแต่กั้ม
ตัวลงเก็บกีบติดผมและยื่นให้เธอโดยไม่พูดอะไร

มือของเขาหยาบกร้านและเป็นสีเข้ม นิ้วทั้งสิบตัด
เล็บสั้นและดูแลความสะอาดเป็นอย่างดี ดุดิบเถื่อนทรงพลัง
แต่ยามที่วางกีบลงบนฝ่ามือเธอกลับอ่อนโยนเป็นพิเศษ

"ขอบคุณค่ะ" เธอพิมพ์ขอบคุณ ก้มหน้าต่ำกลาง
คิดในใจอย่างยินดีว่าคู่หูตัวของเธอคนนี้มีจิตใจเข้มแข็ง
ไม่ตกใจหนีไปง่ายๆ เหมือนคนก่อนๆ

ฮูว ดีจัง ไม่น่าเขาอาจจะไม่รังเกียจใบหน้าของเธอ
ขอแค่เธอพยายามทำตามกฎในหนังสือ 'คู่มือการดูตัวให้
ประสบความสำเร็จ'

จู่ๆ อังอิงที่ซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนก็ตะเบ็งเสียงร้องลั่น
"คุณน้ำ! มีกะจิว!" ร่างกลมบ้อมลั่นระริกขณะรีบ
มองหาที่หลบภัย ก่อนจะกระโจนเข้าหาทรวงอกอ้อมที่เต็ม
ไปด้วยความอบอุ่น

"อยู่ไหน" เฟิงถึงกอดเด็กน้อยไว้แน่นพาลงจาก

12 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

เข้าอื้ออย่างคล่องแคล่ว ดวงหน้าเล็กหันมองชายที่ชาวที่
ร่างกายอยู่ในสภาพ 'พร้อมรบ'

"ตรงนั้น! กรีด มันคลานไปได้โต๊ะแล้ว กรีดๆๆ"
อึ้งอึ้งร้องตะโกนดังขึ้นทุกที แถมยังทำตัวเป็นหนีโศกเวลา
เกาะหนีบอยู่บนตัวคุณน้ำที่ทั้งหอมและนุ่มนึ่ง

แมลงสาบสีน้ำตาลเข้มคลานสะเปะสะปะอยู่บนพื้น
จากฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่ง แถมยังขยับหมวดเดินเล่นอยู่บน
กระเบื้องสีอ่อนอย่างไม่เกรงกลัว

แทนที่จะตกใจกลัวเหมือนเด็กน้อย เพิ่งถึงกลับ
สุขุมมันคงเป็นอย่างมาก เธอรีบถอดรองเท้าแตะและไล่
ตามมันไปด้วยท่าที่ที่เต็มไปด้วยแรงลังหาร

ตั้งแต่เล็กจนโต น้องชายน้องสาวเธอต่างกลัวแมลง
ร้ายชนิดนี้มาก แม่สุขภาพอ่อนแอไม่แข็งแรง พ่อมักจะไป
ทำงานต่างจังหวัด ส่งผลให้เธอซึ่งเป็นลูกสาวคนโตมีนิสัย
ชอบผดุงคุณธรรมและมีจิตใจสุขุมมันคง บวกกับความ
รับผิดชอบที่ถูกบ่มเพาะจากสภาพแวดล้อมรอบตัว ทำให้
สำหรับเธอแล้วการกำจัดแมลงสาบเป็นเรื่องจิบจ้อยเท่านั้น

"คุณน้ำ ช้างซ้ายๆ ค่ะ! ว้าย! คุณน้ำ..."

เสียงใสของเด็กน้อยทำให้หญิงสาวยิ่งฮึกเหิม เธอ
หรีตาลงเล็งเหยื่อ มือเล็กจับรองเท้าแตะและฟาดลงไป
อย่างรวดเร็วรุนแรงแม่นยำ

เตียนชิน 13

ป้าบ!

แมลงสาบตายคารองเท้าแตะในทันที

"คุณน้ำแก่งจ้งเลย! มีคุณน้ำคนเดียวที่กล้าฆ่ากะจิว!"
อึ้งอึ้งกลับมายืนบนพื้นตามเดิม มือบ้อมตบกันดั่งเปาะๆ
แสดงความนับถือเลื่อมใส

ทว่าวีรบุรุษหญิงที่มีความดีความชอบในการสังหาร
แมลงสาบกลับไม่ลุกขึ้นมารับคำชม เพิ่งถึงหน้าซีตเฟียด
ยังคงอยู่ในท่าถือรองเท้าแตะและนั่งค้างอยู่ที่เดิมไม่ขยับ
ราวกับได้กลายเป็นรูปปั้นไปแล้ว

สววรรค์ เธอทำอะไรลงไปเนี่ย เธอยังอยู่ระหว่างการ
ดูตัวแท้ๆ!

ผู้หญิงทั่วไปพอเห็นแมลงสาบจะต้องร้องวิ๊ดวาย จะ
ให้ตีต้องทำตัวสั่นอย่างอ่อนแอและหลบไปอยู่ข้างๆ ด้วย
ใบหน้าเป็นอน้ำตา รอให้ผู้ชายสวมบท 'ผู้กล้าช่วยสาวงาม'
ใครจะไปเหมือนเธอที่คว้ารองเท้าแตะและฟุ้งตัวออกไป
แบบนี้

หมดกัน ไม่เหลือความหวังอีกแล้ว! จากประสบการณ์
ของเธอ ผู้ชายมักจะชอบผู้หญิงที่น่ารักบอบบาง ผู้หญิง
ที่เข้มแข็งและช่วยเหลือตัวเองได้ แถมยังฆ่าแมลงสาบได้
อย่างไม่เกรงกลัวแบบนี้ ผู้ชายมีแต่รีบหลบเลียง

ความท้อแท้สิ้นหวังไหลบ่าเหมือนน้ำขึ้น เธอวาง

14 สุภาพบุรุษช้อนเลีย

รองเท้าแตะลงอย่างที่อยๆ และเดินกลับมา นั่งที่เดิมซ้ำๆ
ดวงตากลมโตมองไปยังใบหน้าคมคายกร้าวแกร่งแล้วอด
ทอดถอนใจอย่างเสียใจไม่ได้

แม้ที่นี่จะไม่ใช้ครั้งแรกที่การดูตัวลึ้มเหลว แต่ความ
ผิดหวังก่อนหน้านี้ทั้งหมดกลับเทียบไม่ได้กับครั้งนี้เลย
เพราะสิ่งที่ต่างทั้งหมดหลอหลา สง่างาม และอ่อนโยนขนาดนี้
ก็บิติดผมในมือเธอยังเหลืออุณหภูมิของเขายู่เลย...

เฮ้อ ไม่รู้คู่ดูตัวคนต่อไปจะหล่อแบบเขาไหม จะมี
น้ำเสียงน่าฟังเหมือนเขาไหม จะมีมือหยาบกร้านเปี่ยม
ด้วยพลังกำลัง แต่อ่อนโยนแบบเขาไหม...

"คุณหลินครับ แต่งงานกับผมนะครับ"

ผู้หญิงที่ได้แต่งงานกับสิ่งที่ต่างจะต้องโชคดีมากแน่ๆ
เขาทั้ง...ทั้ง...

เดี๋ยวก่อน! เมื่อกี้เขาพูดอะไรนะ!

เธอเงยหน้าขึ้นทันที ดวงตาเบิกกว้างมองเขาอย่าง
ไม่อยากจะเชื่อ สงสัยว่าตัวเองจะหลุดไปเพราะความคาดหวัด
เกินขนาด

ไอ้ นี่เธอกำลังฝันไปหรือเปล่า เธอฟังผิดไปหรือเปล่า
นะ เหมือนเธอจะได้ยินสิ่งที่ต่างบอกว่า...ว่า...ว่าเขา...

ล่าคอแห้งผาก กลืนปากนุ่มอ้อแล้วหุบ หุบแล้วอ้อ
ลึ้มเลอยู่เป็นนานกว่าจะเอ่ยถามเรื่องใหญ่ที่สงสัยอยู่ในใจ

เดือนจีน 15

ออกไป

"ขอโทษนะคะ เมื่อกี้...คุณว่าอะไรนะ"

ดวงตาลุ่มลึกของเขาสะท้อนเงาใบหน้าตามเจดีย์
ของเธอ เขามองดวงหน้าเล็กที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่น
ริมฝีปากระบายยิ้มบางๆ ขณะพูดซ้ำอีกครั้งอย่างซัดถ้อย
ซัดคำ

"แต่งงานกับผมนะครับ"

สวรรค์! เธอไม่ได้ฟังผิดจริงๆ ด้วย

เขา ชะ...ชะ...ชะ...ชะ...ชะ...เขา เขา...เอ๋ยปากขอเธอ
แต่งงาน!?

เพิ่งถึงตะลึงจนตัวแข็ง ปากเผยอเล็กน้อย ดวงตา
มองตรงไปข้างหน้าจับจ้องใบหน้าคมคายอย่างพูดไม่ออก
และทำอะไรไม่ถูก ในสมองเกิดเสียงดั่งสนั่นเหมือนเสียง
พลุที่ถูกจุดขึ้นบนท้องฟ้าในคืนเฉลิมฉลองวันชาติและ
ปรากฏตัวหนังสือตัวโตที่สว่างเจิดจ้า

แต่นั่นนั่นนั่น เธอถูกรางวัลใหญ่แล้ว!

16 สุภาพบุรุษช้อนเลีย

บทที่ 1

เสียงเปียโนไพเราะเคล้าคลอเสียงน้ำไหลดังสะท้อน
อยู่บริเวณโถงกลางของโรงแรม

สวนจำลองที่เต็มไปด้วยต้นไม้กอบปรักกับเครื่อง
ปรับอากาศจากส่วนกลางทำให้อุณหภูมิในห้องเย็นสบาย
ไปไม่เขียวชอุ่มช่วยบดบังสายตาจากคนนอกได้อย่าง
เหมาะเจาะและช่วยสร้างพื้นที่ส่วนตัวที่มิดชิด

ณ มุมหนึ่งในภัตตาคารหรูซึ่งตั้งอยู่บนชั้นหนึ่งของ
โรงแรม ชายหญิงต่างเชื้อชาติคู่หนึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกัน

ผู้ชายมีเส้นผมสีน้ำตาลดกหนาและมีดวงตาสีฟ้า
ลึกล้ำ เขาอยู่ในชุดสูทสากลที่ตัดเย็บด้วยมืออย่างประณีต
อายุราวๆ สี่สิบปี แม้จอนผมทั้งสองข้างจะเป็นสีขาวแล้ว
แต่กลับไม่ได้ลดทอนความหล่อเหลาของเขา ริวรอยที่เกิด

เตียนชิน 17

จากกาลเวลาแม้แต่จะยิ่งเพิ่มเติมนึกถึงความน่าเกรงขาม

ส่วนฝ่ายหญิงมีรูปร่างสูงโปร่ง ผมสีแดง ดวงตาสีเขียว ทรงอกอ้อม เอวบาง เดรสหนึ่งสีขาวคอต่ำอวดรูปร่างเข้ายวนอย่างไม่ปิดบัง สีหน้าและอากัปกริยาของเธอพาให้คนมองรู้สึกใจหวิว

ชายหญิงที่นั่งหันหน้าเข้าหากันคู่นี้ไม่ได้มาคู่ตัว แต่มาเพื่อธุรกิจ

สาวสวยผมแดงโค้งมุมปากเผยรอยยิ้มหวาน พอเธอยกนิ้วเรียวขึ้น ชายชุดดำที่ยืนอยู่ด้านหลังข้างซ้ายก็รีบหยิบกล่องหนังออกมาเปิดอย่างระมัดระวัง ก่อนจะวางลงบนโต๊ะ

"ดยุค นี่คือนินค้ำที่คุณสั่งคะ ชิปนำวิธสำหรับชิปนำวุธข้ามทวีปจำนวนสิบสองชิ้น" เธอเอ่ยเสียงหวาน มือเล็กผายไปยังชิปที่เรียงอยู่บนผืนกำมะหยี่สีดำ

ผู้ติดตามที่ยืนอยู่ด้านหลังดยุคก้าวมาข้างหน้า สวมถุงมือก่อนจะหยิบกล่องจุลทรรศน์แบบพกพาออกมาและหรีตาตรวจสอบชิปในมือด้วยสีหน้าท่าที่จริงจังราวกับกำลังตรวจสอบเพชรมูลค่ามหาศาล

ผ่านไปครู่ใหญ่ เมื่อตรวจสอบชิปทั้งหมดแล้ว เขาจึงหันไปพยักหน้ากับผู้เป็นนาย "ชิปทุกชิ้นมีรอยพิมพ์ที่เป็นเอกลักษณ์ครับ เป็นชิปนำวิธที่ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก' เป็น

18 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

ผู้คิดค้นออกมาจริงๆ"

สาวผมแดงยิ้มอย่างมีเสน่ห์

"แน่นอน ฉันจะกล้าขายของปลอมให้ 'ดยุค' ได้
ยังไง"

เธอเคยได้ยินมาก่อนว่าดยุคมีสายตาเฉียบคม ถ้า
กล้าเอาของปลอมมาให้เขา เขาต้องจับได้ในทันทีแน่

ติ่มสผู้มีฉายาว่า 'ดยุค' เป็นนายหน้าค้าอาวุธและ
เป็นผู้ต้องหาระหว่างประเทศที่ทั่วโลกต้องการตัว เขาจะซื้อ
เฉพาะอาวุธที่มีคุณภาพสูงและเป็นคนที่อำมหิตเลือดเย็น
ขอเพียงมีคนเสนอราคาสูง เขาจะขายอาวุธให้โดยไม่สนใจ
ว่าอีกฝ่ายจะเป็นผู้ก่อการร้ายหรือเปล่า

เมื่อมั่นใจว่าชิปเหล่านี้เป็นของแท้ ดยุกจึงพยักหน้า
ด้วยท่าทีหนึ่งๆ ส่งสัญญาณให้ลูกน้องเก็บสินค้าไป

แต่พอคนชุดดำขยับตัว สาวสวยผมแดงพลันเปล่ง
เสียงจี้จี้ นิ้วเรียวยาวกระดกไปมาเป็นจังหวะซ้ำๆ

"ขอโทษนะคะดยุค กรุณาชำระเงินก่อน"

"แน่นอนอยู่แล้ว" ติ่มสพยักหน้าเบาๆ พลังยื่นมือ
ออกไปตัดนิ้ว ผู้ติดตามจึงหยิบกล่องหนังสีดำออกมาและ
กางเปิดบนโต๊ะ

ในกล่องหนังไม่ได้มีเงินปอนด์ เงินดอลลาร์ หรือ
เพชรนิลจินดา แต่เป็นโน้ตบุ๊กหนึ่งเครื่อง ผู้ติดตามจิ้ม

เตียนชิน 19

และเคาะคีย์บอร์ดอยู่หลายที ก่อนจะถอยไปยืนอยู่ด้านหลัง
อย่างนอบน้อม

ดยุคผายมือเชิญให้หญิงสาวตรวจสอบหน้าจอด้วย
ท่วงท่าของสุภาพบุรุษ

"เชิญครับ"

บนหน้าจอแอลซีดีปรากฏบัญชีธนาคาร UBS และ
จำนวนเงินมหาศาลที่กำลังจะถูกโอนเข้ามา สาวผมแดง
เอียงคอกดปุ่มเอ็นเทอร์ ตัวเลขเก้าหลักเริ่มขยับวิ่ง เธอ
มองเงินที่กำลังถูกโอนเข้าบัญชีด้วยรอยยิ้มที่งดงาม
หยาดเยิ้ม

ไม่นานเงินทั้งหมดก็ถูกโอนเข้าบัญชี หน้าจอแสดง
ผลการโอนเงินที่เสร็จสมบูรณ์

ติ่มস্যกแก้วไวน์แดงขึ้นแสดงความยินดี

"ยินดีที่คุณกลายเป็นเศรษฐีร้อยล้านแล้ว"

หญิงสาวยิ้มงามดูบุปผาแรกแย้มขณะยกแก้วรับ
คำแสดงความยินดี "ยินดีที่ได้ทำธุรกิจกับคุณค่ะ"

เพิ่งจะพูดจบ รอบด้านพลันเกิดความเคลื่อนไหว
กองกำลังติดอาวุธสี่กลุ่มปรากฏตัวขึ้นอย่างเงิบๆ
และเข้ามาประชิดอย่างเชี่ยวชาญ พริบตาเดียวก็โอบล้อม
พวกเขาไว้ได้ เลเซอร์สีแดงที่ส่องออกมาจากเครื่องช่วย
เล็งขยับไปมา ปืนเก็บเสียงถูกตั้งพร้อมยิงและเล็งเป้าหมาย

20 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

ที่โต๊ะตัวนี้ทั้งหมด

สาวผมแดงหน้าขริมโยนแก้วไวน์ทิ้งและตำหนิเสียง
เย็น "คุณหักหลังฉัน"

ดยุคที่ถูกกล่าวหาหนึ่งเงียบไม่ตอบ หัวคิ้วขมวดเข้าหา
กัน ขณะที่ดวงตาสีฟ้ากวาดมองไปรอบๆ

บอดีการ์ดด้านหลังรีบก้าวเข้ามาเมื่อเห็นว่ามีคนเข้ามา
ประชิด แต่พวกเขาทำได้เพียงขยับตัวจะซึกปีนเท่านั้น
ผู้ชายสองคนก็ชิงก้าวเข้าไปที่โต๊ะก่อนด้วยความคล่อง
ตัวอย่างไม่น่าเชื่อ

แค่พริบตาเดียวก็รู้ผลแพ้ชนะ

ผู้ที่รุดเข้ามาเคลื่อนไหวรวดเร็วรุนแรง ได้ยินเพียง
เสียงดังสนั่นสองครั้ง ผู้ติดตามของดยุคไม่เพียงถูกซึกปีน
ไปจากมือ แต่ยังหลุดลงกับพื้นและถูกจับกุมอย่างรวดเร็ว
ก่อนจะถูกใส่กุญแจมือ ทั้งสองมีสีหน้าตกตะลึงด้วยไม่
เชื่อว่าตนจะถูกรวบตัวอย่างง่ายดายขนาดนี้

หลังล็อกกุญแจมือบอดีการ์ดแล้ว ลีต่างจึงตรงดิ่ง
ไปที่โต๊ะ

"คุณดีมีสครับ" เขาหยิบตราสัญลักษณ์ของตำรวจ
ออกมาอย่างคล่องแคล่วพรางประกายด้วยน้ำเสียงมั่นคง
เปี่ยมด้วยพลังกำลัง "พวกเราคือหน่วยสืบสวนพิเศษ
Flying Eagle ตอนนี้อยู่จับกุมคุณด้วยข้อหาฝ่าฝืน

เตียนชิน 21

ระเบียนการควบคุมอาวุธปืนและระเบิด คุณยังมีสิทธิ์ที่จะให้หรือไม่ให้การก็ได้ แต่คำให้การของคุณจะถูกใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีในศาล นอกจากนี้คุณยังมีสิทธิ์ที่จะพบหรือปรึกษาทนายความ"

ดยุคเป็นคนฉลาดหลักแหลม พอเห็นกำลังคนจำนวนมากที่โอบล้อมอยู่ก็เดาออกทันทีว่าอีกฝ่ายเตรียมการมาเป็นอย่างดี

"คุณหักหลังผม" เขาหันหน้ากลับมาประสานมือไว้ด้านหน้าพาลางมองสาวสวยผมแดงตรงหน้าและทวนคำพูดที่เขาพูดก่อนหน้านี้

ในฐานะที่เธอเป็นผู้ชาย เธอย่อมรู้ทุกการเคลื่อนไหวของเขา

"ไซ" หญิงสาวเปลี่ยนท่าที่จากเย็นชาเมื่อครู่มาเป็นยอมรับด้วยรอยยิ้มหวาน

"เพราะอะไร"

"ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุป' ต้องการจับตัวคุณ จึงให้ฉันปลอมตัวเป็นผู้ชายและร่วมมือกับตำรวจที่ได้หัวสร้างสถานการณ์นี้ขึ้นเพื่อเชิญคุณไปเจรจากับฝ่ายตำรวจหน่วย"

"ดูท่าผมคงประเมินไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุป'ต่ำเกินไป"
ดยุคยิ้มอย่างไม่อณาทรอันใจ

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คราวหน้าอย่าลืมทำตัวให้ฉลาด

22 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

กว่านี้ล่ะ!" สาวสวยผมแดงหยอกล้อ มือข้างหนึ่งค้ำคิรีระ
ไว้พลาถไปรอยยิ้มหวาน

น้ำเสียงทุ้มต่ำน่าฟังของชายหนุ่มขัดจังหวะการ
สนทนาของทั้งสอง

"คุณดีมีสครับ กรุณาให้ความร่วมมือกับเราด้วย"
แม้จะเผชิญหน้ากับนายหน้าค้าอาวุธเถื่อนที่โด่งดังไปทั่ว
โลก สีหน้าแฉ่งของเขาก็ไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่น้อย

ดยุคลุกขึ้นยืนแต่โดยดี ทั้งยังยื่นมือออกมาให้สวม
กุญแจมืออย่างไม่ขัดขืน เขาให้ความร่วมมืออย่างไม่น่าเชื่อ
ราวกับยอมโดนจับดีกว่าปล่อยให้เสื้อผ้าที่สวมอยู่ยับย่น

"พาตัวไป" ลีดำกงหันไปสั่งลูกทีมของตัวเองสั้นๆ
ก่อนจะหันหลังทำท่าจะเดินจากไป แต่แขนกลับถูกสาว
ผมแดงยึดไว้แน่น

"นี่ ผู้กำกับลี คุณจะรีบไปไหนคะ ที่ฉันยอมช่วย
'ไมซ์เตอร์เวิร์ก' ครั้งหนึ่งเป็นเพราะเห็นแก่หน้าคุณหรอก
นะ!" ซีน่าทำปากยื่นพลาถพูดอย่างองุ่นๆ

"คุณซิน่าครับ ทางตำรวจต้องขอขอบคุณ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก
กรุ๊ป' มากสำหรับความร่วมมือในครั้งนี้ ผมจะแจ้งท่าน ผบ.
ให้ขอบคุณคุณคุณเทให้ความช่วยเหลือ" เขาดึงมือออกอย่าง
ไร้เยื่อใยและรักษาระยะห่างที่ปลอดภัยกับสาวสวยโดย
ไม่รับรู้ความนัยที่อีกฝ่ายต้องการจะสื่อ ชายหนุ่มสั่งงาน

เตียนชิน 23

ลูกน้องสิ้นกระซิบ เมื่อมั่นใจว่าลูกทีมสามารถควบคุมตัวผู้ต้องหาไปดำเนินคดีต่อได้แล้วจึงก้าวเท้าเดินออกไป

เพิ่งจะพ้นจากประตูหมุนตรงลิบบี้ ตรงหน้าล็อนเกิดแสงจ้าับไม่ถ้วน เสียงกดชัตเตอร์แซะๆ ดังรัวไม่หยุด

นักข่าวไปรู่ข่าวมาจากไหนไม่รู้ ในเวลาเพียงครู่เดียวด้านหน้าของโรงแรมก็เต็มไปด้วยกลุ่มนักข่าว แถมยังมีรถถ่ายทอดสตจอดอยู่สองสามคันด้วย

พื้นที่ที่ลี้ตังกปรากฎตัว ดวงตาของนักข่าวสาวพลันเป็นประกายราวกับแมวเห็นปลาอย่าง รีบแย่งกันเบียดมาข้างหน้าและยื่นไมโครโฟนที่ติดสัญลักษณ์สถานีโทรทัศน์ของแต่ละแห่งมาตรงหน้าเขา

"ผู้กำกับลี้คะ ได้ข่าวว่าหน่วย FE เพิ่งจับกุมตัวดยุกผู้โด่งดังที่เป็นนายหน้าค้าอาวุธได้ ข่าวนี้เป็นเรื่องจริงหรือเปล่าคะ"

"ผู้กำกับคะ แผนการจับกุมครั้งนี้เกี่ยวข้องกับไมซ์เตอร์เวิร์ก กรู๊ปหรือเปล่าคะ"

"มีใครในหน่วยสืบสวนพิเศษบาดเจ็บหรือเสียชีวิตไหมคะ"

"ผู้กำกับลี้คะ ดยุกชดขึ้นการจับกุมหรือเปล่าคะ"

"การที่ดยุกมาได้หัวันเพราะต้องการซื้ออาวุธหรือมา

24 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

ชายอาวุธคะ"

นักข่าวสาวส่งเสียงเจี๊วจ้าวแย่งกันถาม แถมยัง
ประชิดตัวเขามากขึ้นเรื่อยๆ แววดาเต็มไปด้วยความรัก
และเลื่อมใส ขาดแค่นี้ไม่ได้เข้าไปเกาะติดตัวลีต้ากงและใช้
โอกาสอันหาได้ยากนี้แอบลอบไล่เรื้อนร่างบิกบี้นสมส่วน
แต่ะอั้งซูเปอร์ฮีโร่คนนี้นั่น

ลีต้ากงแห่งหน่วยสืบสวนพิเศษ Flying Eagle
ถือเป็นเพชรน้ำหนึ่งในวงการตำรวจ เขานำทีมตำรวจไซเบอร์
ใหญ่หลายคดี ทำเอาพวกคนชั่วในเส้นทางสายมืดแค้ได้ย็น
ชื่อก็หวาดกลัว บ้างก็เกลียดเขาเข้ากระดูกดำ

สิ่งที่ทำให้นักข่าวสาวชอบใจคือบุคลิกและรูปร่าง
แบบผู้ชายอกสามศอกที่เปี่ยมด้วยเสน่ห์ แม้จะเงียบและ
พูดน้อยไปหน่อย แต่ความเงียบและร่างกายที่แข็งแรง
กลับยิ่งทำให้สาวๆ คลั่งไคล้

พอเห็นทางเดินถูกขวาง ลีต้ากงก็ขยับตัวลำบาก จึง
ได้แต่หยุดเดิน เขายกมือขึ้นพลงายืมเพื่อนขณะพูดกับ
นักข่าวที่ส่งเสียงเหมือนนกกระจอกแตกรังกลุ่มนี้

"ขอโทษนะครับคุณผู้หญิงทั้งหลาย..."

พอเห็นใบหน้าหล่อเหลาเผยรอยยิ้ม พวกนักข่าว
ก็ปิดปากจับทันที เสียงเจี๊วจ้าวเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นหนึ่งเงียบ
เรียบร้อยพันใจ ดวงตาที่ส่งกระแสไฟแห่งความรักกะพริบ

เดือนจีน 25

ปริบๆ

ริมฝีปากบางนํามองของเขาขยับท่ามกลางการจับจ้อง
ของพวกเขา

"ทุกคนครับ ผมกำลังรีบ จะขอให้ทุกคนช่วย
หลีกเลี่ยงหน่อยได้ไหมครับ"

หลีกเลี่ยง!?! แหม จะยากตรงไหนล่ะ ขอเพียง
ลีต้าางเอ่ยปาก พวกเขาอินดีแถมกระทั่งปลดกระดุมแก้
เสื้อผ้าต่อหน้าเขา!

"ได้ค่ะ ได้อยู่แล้ว"

"ไม่มีปัญหาค่ะ ได้แน่นอน"

นักข่าวสาวตอบพร้อมเพรียงเป็นเสียงเดียวกัน
ศรัทธาของทุกคนพยักหน้ารัวๆ ราวกับนกหัวขวาน ไม่เพียง
เท่านั้น แต่ทุกคนยังขยับเท้าไปยืนหลบอยู่ข้างๆ อย่างว่าง่าย
กลุ่มคนที่เดิมเบียดเสียดอยู่ตรงหน้าพลันเปิดทางให้เขา
เหมือนโมเสสแหวกทะเลแดง

ลีต้าางยิ้มบางๆ แทนคำขอบคุณ ขาก้าวยาวๆ ไป
ยังรถมอเตอรืไซค์ดำรวจคันใหญ่

นักข่าวชายที่เพิ่งถูกกลุ่มนักข่าวสาวเบียดจนล้มรีบ
ถือโอกาสตอนที่พวกนักข่าวสาวกำลังต้องมนตรีสะกดของ
ลีต้าางวิ่งไปตักด้านหน้าของชายหนุ่มและเอ่ยถามเสียงหอบ

"ผู้กำกับลีต้าาง ที่คุณรีบกลับกองบัญชาการเพราะ

26 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

จะไปเตรียมสอบปากคำดยุคี่ไซ้ใหม่ครับ"

"ไม่ใช่" เขาถ่ายหน้าปฏิเสชขณะขึ้นนั่งบนมอเตอร์ไซค์

"นั่นผู้กำกับลี้จะรีบไปไหนครับ" นักข่าวชายกำ
ไมโครโฟนแน่นพลงรีบชัก สงสัยว่าจะมีคดีที่ใหญ่กว่านี้
รอให้ฮีโร่คนนี้ไปสะสางอีกหรือเปล่า

ดวงตาดำลุ่มลึกทอแววยิ้ม ลีต้่ากงเหยียบคันเร่ง
และบอกข่าวใหญ่ที่ทำให้นักข่าวชายตกตะลึง นักข่าวสาว
ร้องให้ขี้มูกโป่งก่อนที่รถมอเตอร์ไซค์จะแล่นทยานออกไป
"ผมจะรีบไปแต่งงาน"

ประตูห้องน้ำที่สลักลายสไตล์ยุโรปถูกผลักเปิดออก
ไอน้ำสีขาวลอยออกมา ตามด้วยเท้าเนียนที่ก้าวออกมา
ท่ามกลางกลุ่มไอน้ำขมุกขมัว

ดวงหน้างดงามเจิดจ้ายื่นออกมาจากรอบประตู
พลงมองซ้ายทีขวาที สายตากวาดมองรอบห้องนอน
ตั้งแต่เตียงหลังใหญ่ที่ปูผ้าปูที่นอนใหม่เอี่ยมไปจนถึง
ตัวอักษรมงคลสีแดงที่ติดอยู่บนกระจกทรงกลมหน้าโต๊ะ
เครื่องแป้ง

หลังเสร็จพิธีแต่งงาน มีคนกลุ่มใหญ่ล้อมหน้า
ล้อมหลังพาพวกเขามาถึงบ้านลีต้่ากง ท่ามกลางการ
หยอกล้อและอวยพรอย่างครึกครื้น เธอกับเขาถูกบังคับ

เตียนชิน 27

ให้ดื่มเหล้ามวงคล จากนั้นสี่ต๋างจึงอุ้มเธอเข้าห้องหอ
เต็มทีหลายคนยังอยากตามเข้าไปแก้มพวกเขาใน
ห้องหอ แต่การปฏิเสธอย่างสุภาพว่าแนวแน่ของสี่ต๋าง
และท่าทีเย็นชาเป็นน้ำแข็งของรองผู้กำกับเจียงเจิ้น รอง
หัวหน้าหน่วย FE ทำให้แต่ละคนได้แต่ลูบจมูกและล่าถอย
ไปอย่างรู้กาลเทศะ

ผ่านไปครู่ใหญ่ ด้านนอกเริ่มเจียบเมื่อบรรดา
ญาติมิตรทยอยกลับไป เหลือเพียงเจียงเจิ้นที่นั่งคุยเรื่อง
งานกับสี่ต๋างในห้องรับแขก

ส่วนเฟิงถึงเมื่อมั่นใจว่าแขกส่วนใหญ่กลับไปแล้ว
ก็รีบถอดชุดแต่งงานสีขาวและพุ่งเข้าห้องน้ำอาบน้ำอย่าง
สบายอกสบายใจ กระทั่งร่างกายที่เหนื่อยล้าเริ่มเบาสบาย
เพราะผ่อนคลายจากการอาบน้ำ เธอจึงค่อยๆ อย่างทำ
ออกมาข้างนอก

เรือนร่างออรชรถูกห่อหุ้มด้วยชุดนอนเซ็กซี่สีชมพูเป็ญ
เฟิงถึงเดินไปที่ริมหน้าต่างและใช้นิ้วชี้แหวกม่านมองออกไป
ข้างนอก เธอพบว่าหน้าบ้านเหลือเพียงรถจี๊ปของสี่ต๋าง
แม้แต่รองผู้กำกับเจียงเจิ้นที่รั้งอยู่นานที่สุดก็กลับไปแล้ว
ตอนเธออาบน้ำ

ความเคลื่อนไหวตรงทางตาดึงความสนใจของเธอ
มุมหนึ่งในลานบ้านมีสุนัขสีดำอ้วนกลมพันธุ์

28 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

ลาบราดอร์อยู่ พอมันเห็นเธอยืนอยู่ริมหน้าต่างก็ส่งเสียงครางสองที ก่อนจะรีบมุดหัวกลับเข้าไปในบ้านสุนัขเหมือนหวาดกลัวเกินขนาด เหลือเพียงหางอ้วนๆ โพล่ออกมา แถมยังสั่นพับๆ ไม่หยุด

ลูกหมาตัวนี้เป็นของขวัญจากหน่วยสืบสวนพิเศษที่ไม่เพียงมาพร้อมบ้านสุนัขที่อยู่สบาย แต่ยังมีแกมอาหารสุนัขที่กินได้ตลอดปีมาให้อีกด้วย ตำรวจในที่มบอกด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มว่ามันช่วยดูแลบ้านได้และช่วยป้องกันขโมย

ป้องกันขโมยเหรอ!

เฟิงถึงจ้องทางกลมบ้อมที่สี่นระริก สงสัยเหลือเกินว่าดูทำตำรวจในที่มจะมั่นใจว่าสี่ตัวที่กำลังอารมณ์ดีสุดๆ ถึงได้ใช้โอกาสนี้ยัดเยียดสุนัขปราบปรามยาเสพติดที่ซื้ตลาดเกินไปจนถูกจำหน่ายคัดออกมาให้

ดูนิสัยซึ้กแล้วหัวหดนั้นสิ ถ้าขโมยขึ้นบ้านจริงๆ มันคงวิ่งหนีนำหน้าไปก่อนเป็นตัวแรกแน่นอน!

ด้านนอกมีเสียงนกและแมลงร้อง ส่วนห้องน้ำด้านล่างมีเสียงน้ำไหล เจ้าบ่าวของเธอต้องกำลังอาบน้ำอยู่แน่ๆ

ต้องรีบคว้าโอกาสตอนนี้ เฟิงถึงเปิดประตูห้องนอนเตรียมตัวลงไปหาของกินข้างล่าง

"ของกินล่ะของกิน" เธอพิมพ์เสียงค่อยพลางแอบย่อลงไปชั้นหนึ่ง สายตาเหลือบมองไปยังห้องน้ำก่อน

เตียนชิน 29

จะมุ่งหน้าไปยังห้องรับแขก เตรียมตัวกินเต็มที่ จะได้
รีบทำให้ห้องอึด

เอ?

ร่างบางซงักก็กินหนึ่งวินาทีก่อนจะถึงโต๊ะ ดวงตากกลม
เบิกกว้างจับจ้องโต๊ะหินอ่อนในห้องรับแขกอย่างไม่อยากเชื่อ
สายตาตัวเอง

อย่าว่าแต่อาหารเลย เพราะโต๊ะถูกเก็บกวาดอย่าง
เรียบร้อยจนไม่เหลือแม้แต่ฝุ่นหรือก้นบุหรี่

ฮือๆๆ ขนम्मงคลละ ไหนจะอาหารที่จิ้งอ้วน
น้องสาวที่น่ารักของเธอห่อเก็บมาจากในงาน

เพิ่งถึงห้องร้องจ๊อกๆ มาตั้งนานจนทนไม่ไหวแล้ว
มือลูบไปบนห้องที่ส่งเสียงร้องเพลงมองไปยังประตูห้องน้ำ
ที่ยังคงปิดสนิท ก่อนจะย่องเข้าไปในห้องครัว

ก็ว่างเปล่าอีก!?

โต๊ะในครัวเงาแวบสะท้อนเงาใบหน้าตื้นตกใจของเธอ

ไอ้ ไม่ เป็นไปไม่ได้! เธอไม่เชื่อ!

เพิ่งถึงคราวเสียงต่ำ ก่อนจะพุ่งไปยังตู้เย็นความจุ
มหาศาลด้วยความหวังเลี้ยวสุดท้ายและกระซอกเปิดประตู
ตู้เย็นออกอย่างแรง

ใบหน้าสิ้นหวังพลันเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มประจุก
ดอกไม้ที่แย้มบานในฤดูใบไม้ผลิ

30 สุภาพบุรุษซ่อนเล็บ

ในตู้เย็นเต็มไปด้วยอาหาร เธอหาคะเกียบอย่างดีอกดีใจ และโน้มตัวกินเนื้อไก่ที่ยังหลงเหลือความอุ่นอยู่หน้าตู้เย็น ปล่อยให้บันทำยามงอนอวดส่วนเว้าโค้งผ่านชุดนอนเนื้อบางสีแซมเป็ญอย่างเฝ้ายวน

ขณะที่ปากเคี้ยวอาหาร สายตาก็สังเกตเห็นว่าอาหารในตู้เย็นถูกจัดเก็บแยกประเภทอย่างเป็นระเบียบ เนื้อสัตว์และผักวางแยกกัน ผลไม้แยกประเภทจัดเก็บอย่างดี เบียร์และขนมวางอยู่ในตำแหน่งที่หยิบง่ายที่สุด เรื่องเล็กๆ เช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงความละเอียดลออของชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของบ้าน

เมื่ออิ่มท้องแล้ว เฟิงถึงจึงยึดตัวขึ้น ผ้าแพรเนื้อบางที่แนบติดอยู่บนเรือนร่างออรชรทั้งตัวลงเหมือนสายน้ำไหล เธอปิดประตูตู้เย็น พอหันหน้ากลับไปก็ชนเข้ากับอ้อมกอดแข็งแกร่งของลีต้าแกง

คนถูกชนยืนนิ่งไม่ขยับคุดจุนเขา กลับเป็น 'หัวขโมย' อย่างเธอที่ถูกแรงสะท้อนเล่นงานจนเสียการทรงตัวชวนเซแทบล้ม

"ว้าย!" เธอร้องเสียงเบา มือทั้งสองข้างไขว่คว้ากลางอากาศอย่างสิ้นหวังด้วยคิดว่าคงต้องอายชายหน้าตาเป็นแน่ ทว่าฝ่ามือหนาใหญ่ของชายหนุ่มกลับยื่นเข้ามาจับข้อมือเธอไว้ได้ทันเวลา กำลังแข็งแกร่งประคองร่างเธอ

เตียนชิน 31

ไว้ก่อนจะตึงเบาๆ

วินาทีถัดมาเธอก็เข้าไปประชิดอ้อมอกเขาแล้ว

"คุณเป็นอะไรหรือเปล่า"

ไม่ เป็น ไม่ใช่สิ...ให้ตาย! ทำไมเธอถึงไม่ได้ยิน
ว่าเสียงน้ำในห้องน้ำหยุดไหลไปแล้วนะ

เธอพยายามกลืนเสียงกรีดร้องที่เล่นมาถึงลำคอ
ใบหน้าแดงช้ำแนบติดกับแผงอกนุ่มร้อนของเขา ชวนให้
หัวใจเต้นตึกตัก สมองสับสนว่าอุ่นไปหมด

สวรรค์ เมื่อกี้เธอจูบหน้าอกเขาหรือเปล่านะ

แม้พวกเขาจะเข้าพิธีวิวาห์และเป็นสามีภรรยา
ตามกฎหมายแล้ว แต่ในความเป็นจริงระดับความใกล้ชิด
ของพวกเขาแทบจะเป็นศูนย์

เพราะถึงอย่างไร นับเวลาตั้งแต่ตอนดูตัวก็เพิ่งผ่าน
มาเดือนกว่าเท่านั้น เวลาสั้นๆ เพียงเท่านั้นไม่พอให้พวกเขา
ได้ 'ศึกษา' และสร้างความ 'สนิทสนม' ระหว่างกันเสีย
ด้วยซ้ำ

งานแต่งงานของพวกเขาถูกตระเตรียมขึ้นรวดเร็ว
อย่างไร้ที่น่าเชื่อถือนับตั้งแต่วันที่ลี้ตักงอ่ยปากขอเธอแต่งงาน
ใกล้จะเข้าปีคู่ร้าง* แล้ว หากพลาดโอกาสสั้นๆ ใน

* ปีคู่ร้าง เป็นปีที่มิชชังเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ (สี่ซุน) ตามจันทรคติถึงสองครั้ง โดยคำว่าฤดูใบไม้ผลิหรือซุนมีอีกนัยหนึ่งหมายถึงความรักระหว่างหญิงชาย ชาวได้หวันจึงเชื่อว่าหากแต่งงานในปีนั้น ชีวิตคู่จะไม่ราบรื่น โอกาสหย่าร้างสูง

32 สุภาพบุรุษช้อนเลีย

ช่วงสองเดือนนี้ไปจะต้องรออีกหนึ่งปี ลีต่ำงอายุสามสิบกว่าแล้ว ส่วนเธอก็อยากแต่งงาน ง่ายง่ายกว่าจะได้เจอผู้ชายดีๆ ที่ 'ตาถึง' บัจฉัยทั้งหลายทั้งปวงช่างเหมาะเจาะลงตัว งานแต่งงานของพวกเขาจึงถูกตระเตรียมขึ้นอย่างรวดเร็วท่ามกลางความประหลาดใจและคำอวยพรของบรรดาญาติสนิทมิตรสหาย

เขางานยุ่งมาก วันหยุดก็น้อยจนน่าสงสาร รายละเอียดของงานแต่งงานจึงให้ลิทธีเธอเป็นผู้ตัดสินใจทั้งหมด ตอนนี้เสร็จพิธีแต่งงานแล้ว การเลี้ยงฉลองก็จบลงแล้ว บรรดาญาติมิตรกลับไปหมดแล้ว บ้านหลังนี้เหลือเพียงเธอกับเขาตามลำพัง พวกเขากำลังจะ...กำลังจะ...กำลังจะ...

ความเขินอายโถมซัดเข้าในใจ ความไม่ประสีประสา เรื่องระหว่างหญิงชายทำให้เธอรู้สึกประหม่าขึ้นมาทันใด คนอื่นเขาเป็นโรคหวาดกลัวก่อนแต่งงาน แต่เธอกลับเข้มแข็งมาจนถึงคืนวันแต่งงาน

"เฟิ่งถึง?"

น้ำเสียงนำฟังเรียกชื่อเธอเบาๆ ด้วยความสงสัย ผ่านกลุ่มผมนุ่มเพราะสังเกตเห็นว่าเธอตัวแข็ง

"ฉัน...ฉันไม่เป็นไรค่ะ..." เฟิ่งถึงกระโดดหนีเขาอย่างรวดเร็วเหมือนถูกไฟลวก สร้างระยะห่างระหว่างเขากับเธอ

เตียนชิน 33

หญิงสาวหายใจเข้าลึกๆ กัน สูดอากาศบริสุทธิ์เข้าไปด้วยหวังจะเรียกสติกลับมาอีกครั้ง แต่กลับพบว่าตัวเองหอบหายใจแรงเกินไปและบังเอิญตึ่งดูตสายตาเขานัยน์ตาดำลุ่มลึกจับจ้องทรวงอกของเธอราวกับสามารถมองทะลุปราเซียร์และเห็นถึงความอ่อนนุ่มที่ซ่อนเร้นอยู่ข้างใน

แม่แล้วลิ หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ นี่เธอไป 'กระตุ้น' เขามากกว่าเดิมหรือเปล่าล่ะ!?

เพิ่งถึงอายุจนหูแดง เธอยกมือขึ้นปิดหน้าอกตัวเองโดยอัตโนมัติพาลางมองเขาอย่างไม่สบายใจนัก ต้องการดูให้แน่ใจว่าเขาอยู่ในภาวะ 'ฮึกเหิม' อยู่หรือเปล่า

ทว่าไม่มองยังจะดีเสียกว่า เพราะคราวนี้เธอตกใจจนร้องเสียงหลง

"คะ...คะ...คะ...คุณ...คุณทำไมไม่ใส่เสื้อผ้า" เธอถามติดอ่างเมื่อพบว่าเรือนร่างกำยำอยู่ในสภาพกึ่งเปลือย มีเพียงผ้าขนหนูพันช่วงเอวช่วยบดบัง 'ส่วนสำคัญ' ชนิดที่เรียกว่าดีกว่าไม่มีอะไรเลยแค่นี้เดียว

สี่ต๋ากงหลุบตาลงซ่อนเปลวเพลิงที่สะท้อนอยู่ในดวงตา

"ผมเพิ่งอาบน้ำเสร็จ"

"อาบน้ำ?" เธอกะพริบตากลมโศกทวนคำเขาอย่าง

34 สุภาพบุรุษช้อนเลีย

ชื่อๆ ก่อนจะถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าวอย่างหน้าแดงใจลั่น

"หลินเจี๋ยตี้มจนเมา ก่อนกลับเลยเสียดเสี้ยไผ่ผม
ผมจึงต้องไปอาบน้ำ" เขาอธิบายด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลราว
สายลมในฤดูใบไม้ผลิ "เสื้อผ้าสะอาดอยู่ชั้นบน ตอนนี
ผมเลยได้แต่นั่งผ้าขนหนู"

"อ้อ...อ้อ...เข้าใจแล้วละ"

เฟิงถึงตื่นตระหนกจนพูดจาไม่รู้เรื่อง สองตาจ้อง
แพงอกกำยำของเขาพลางถอยไปข้างหลังอีกก้าว

हांดี เพียงเพราะคิดว่าเป็น 'โอกาส' ที่ได้
ยากยิ่ง เธอจึงรีบแต่งงานกับเขาอย่างรวดเร็ว ตอนนี 'จก
ลำคัณู' กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว ทว่าเธอกลับลับสนว่ารุ่น
และหวาดกลัวจนอยากหนีไป

โอ้ เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผู้ชายคนนีใส่กางเกงใน
แบบไหน แล้วจะเผชิญหน้ากับเขาในสภาพแก้ผ้าและทำ
กิจกรรมเข้าจังหวะกันบนเตียงได้อย่างไร?

แก้มเนียนปล้นแดงชานเมื่อความคิดนี้ผ่านเข้ามาใน
หัว

เธอรู้อาเขาเป็นผู้ชายที่ดีไม่มีที่ติ ถ้าไม่ใช่เพราะ
อย่างนี้เธอคงไม่ตัดสินใจแต่งงานกับเขา แต่ว่า...แต่ว่า...

ชื่อๆ พอคิดถึง 'เรื่องพรรคนั้น' เธอก็รู้สึกกลัวนี่นา!

ลี้ต่ากมองเจ้าสาวที่เขาแต่งงานด้วยถอยแล้วถอย

เตียนชิน 35

อีกจนถึงประตู สีหน้าประหม่าราวกับหากเขาขยับตัวเมื่อไร
เธอจะยกชายกระบี่ไปรงชูดนอนวิ่งหนีไปทันที

ชายหนุ่มยืนอยู่ที่เดิมโดยไม่ได้ก้าวไปหาเธอและ
ไม่ได้ทำอะไรเหมือนเสียขี้ลูกแกะ เขาเพียงแต่ใช้นัยน์ตา
ดำสนิทมองเธอหนึ่งๆ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอ่ยพูดด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวล

"คุณอยากออกไปเดินเล่นไหม"

เพียงถึงที่ตั้งท่าจะหนียืนอยู่หน้าประตูพลงกะพริบตา
อย่างประหลาดใจ

"เอ่อ ค่ะ...เดินเล่นหรือคะ"

"ผมอยากไปร้านสะดวกซื้อแถวนี้ซื้อของนิดหน่อย
ครับ"

น้ำเสียงสุภาพนุ่มนวลทำให้เธอคลายความหวาดระแวง
ลงไปบ้าง ทว่าสีหน้ายังคงเปี่ยมด้วยความระมัดระวัง

"ซื้ออะไรคะ" เธอถาม

"ครีมโกนหนวด"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)